

Stan 3

Čudni neki dani

Kad je osetio da bolest brza i da mu jede nokte na palcu leve noge i da mu je linija glave na desnoj ruci dobila modru boju prezrele šljive, odgovorio je na njeno trideset i drugo pismo i rekao da će doći. Sigurno će doći, naglasio je, ovog proleća, kad cvet na trešnji bude dobio boju snega. I nije baš bio siguran zašto joj je takvim redosledom reči odgovorio na njeno pismo, ali je shvatio da brzina u njegovim odgovorima nije imala baš neki obećavajući ritam.

Dostana, Dosta, držala je prkosno podignuto svoju ružnjikavu glavu s malim upalim očima i upletenom riđom kosom u obliku dva jastuka s leve i desne strane iznad ušiju, bez osmeha i bez sna. Telo joj je bilo veće od radnih mantila boje bledog jorgovana koje se prelivalo u naborima ispod plećki i nabujalih grudi. Radila je za tri radnika i samo dok radi pevala stare sevdalinke

ostale u tragovima već zaboravljenog sećanja i osmehivala se svakom drugom odmorištu na velegradskim soliterima koje je čistila. Čistila od jutra do mraka, od mraka do sutra i jutra. I tako u krug. Vreme joj je pojelo snove i ona je znala da ima samo još malo snage za svoje ruke i svoje srce. I tada je došao odgovor na trideset drugo pismo.

Dok je čekala na izbornom peronu da voz iz njenog starog kraja hukne tri puta i da mašinovođa namigne fenjerima koji su se klatili u ritmu velegradske košave, još jednom je povukla vazduh i šišnula kroz nos. Dostana dugo nije videla Milutina i nije ni znala koje je njegovo crkveno ime i kad je počeo da dobija sede iznad čela i ušiju, i koje je dečje bolesti preležao, ali je bila sigurna da je samo s njim umela da gleda u zvezde i da ubranu travku „voli – ne voli me“ kidajući listiće uvek natera da „voli“.

Kad je treći huk lokomotive naterao vazdušni front iznad plavog neba da posivi i prospe narandžastu kišu nošenu iz Sahare da se pomeša s mrkosivim asfaltom, Milutin zvani Mile iskoračio je iz voza i mahnuo u pravcu ride kose s frizurom u obliku dve velike ćufte. U sebi je pomislio da joj je kosa još više dobila boju neravnornosti, a da su joj grudi porasle toliko da može da ih stavi ispod pazuha. Dok su se grlili na peronu, Dosta je pomislila grleći ga drugi put nekako nežnije, da se njen Mile smanjio za sigurno dve veličine grombi kaputa koji joj je stajao u ormaru kao uspomena na njegovo poslednje prisustvo. Izgledao

je tako sićušno da ga je kao veknu hleba mogla staviti pod mišku. Grleći ga treći put shvatila je da je vreme pojelo mesece.

Nije ovo bilo prvo njihovo odustajanje i pronalaženje. Imali su Dosta i Mile u svom životu više odlazaka i ponovnih spajanja i progutanih litara suza i nekih grubih reči, ali mnogo više grlenih osmeha i trepćućih dodira nego s nekim drugim slučajnim ljudima koje su sretali u pauzama sopstvene gluposti. Bili su od onih ljudi koji vole da utihnu i odu, da presahnu i nestanu, i da kao nabujala voda u proleće ponovo dođu i spoje se. Ima tih, kaže se, ljudi koji dožive neka nova uzbuđenja kad žena promeni kožu dva puta u godini, pa muškarac dodirne tu novu sa starim mirisom strasti, koja se godinama taložila.

Kad su se te večeri prvi put u stanu broj tri na mesečini meseca maja skidali i gledali direktno u oči, nisu znali da je jedno od njih već veću koricu hleba pojelo i sve neizgovorene reči na zemlji u tu istu veknu hleba upakovalo.

Levom rukom je otvarala plavi kofer uokviren tugom, a desnom rukom u svoj stari na ćoškovima oguljeni ormar, na kome su se vrata držala o dve šarke, polagala Miletove stvari. Stavila je na drvene ofingere tri košulje bele i jedno teget odelo, teško kao sumnja. Nije znala ili nije htela da shvati da ovaj put neće biti igre. Ovaj put Mile je došao da ostane. Dok ga je pakovala u svoj pretrpani mali stan broj tri, Dosta je razmišljala da je vreme da promeni način češljanja kose.

U stari, nasleđeni dedov krevet prvo je legao Mile. Dostana je posteljinu belu kao oblak pred jutro uštirkala i namirisala jorgovanom i nanom. Povadila je iz škrinje perjane jastuke dobijene u miraz od pokojne ujne. Miraz koji nikad došao nije. Iznad kreveta je okačila dve slike oivičene srebrnim ramom i reljefom kao morski talasi, da joj šušte dok spava. Na jednoj su bili tek ubrani đurđevci u staklenoj vazi boje purpura, a na drugoj crno-beli pas s velikim kudravim repom koji je mahao u ritmu odobravanja. Dostana je sela na rub kreveta, pogledala u svoje ruke, pa ih okrenula u krug u pravcu kazaljki na satu. Kad je kukavica dvanaesti put izašla iz kućice sata, Dosta se okrenula ka Miletu, pogledala ga dublje u oči i zalepila sopstveni pupak o njegov.

U mraku su dugo ćutali i ježili se. Dosta je kasnije ogledalu pričala da nikad kao tada ptice u njenom gladnom stomaku nisu lepšu pesmu pevale. Da je osetila kako raste trava pod temeljem zgrade, i da je jasno mogla čuti vuka u petoj šumi kako zamuckuje. Mile je prebacio svoju desnu nogu, onu bliže njoj, preko njene leve i zavezao tako čvor do jutra. Ruku je stavio ispod njenog vrata i držao je za uvo celu noć. Jedino tako je umeo da prevari sopstvenu nesanicu. Dosta je drugo slobodno uvo stavila na kudrave usahle grudi da je greju, i glavu ugnezdila ispod Miletove trouglaste brade. Tako je mogla celu noć da sluša ritam sopstvene ljubavi.